

Přivítání:

„milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, i od Pána Ježíše Krista“

1. píseň – 650 (dodatek) sloky 1-5 + 11-13

1. čtení – Lk 12,39-48

Žalm (responsoriální čtení) – 124

2. čtení – Ř 6, 12-18

¹² Nechť tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; ¹³ ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. ¹⁴ Hřích nad vámi už nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí. ¹⁵ Co z toho plyne? Máme snad hřešit, protože nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Naprosto ne! ¹⁶ Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte - buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. ¹⁷ Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. ¹⁸ A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti.

O čem že to farář kázal? O hříchu. Epištolní oddíl, který připadá na dnešní den, jako by se to snažil dokázat. Sedm veršů, sedmkrát hřích či hřešit. Je tu, pravda, opakovaně i spravedlnost, je tu milost, ale nejčastěji je tu hřích. Ale pozor, abychom neupadli do bludu statistiky. Ten oddíl není sedmkrát o hříchu, spíš sedm pohledů, jak můžeme a máme být od hříchu svobodni.

Apoštol mluví v šesté kapitole listu do Říma o novém životě v Kristu. A užívá k tomu srozumitelné obrazy. Verše našeho oddílu tvoří vlastně přechod od jednoho obrazu ke druhému. Oběma obrazům dominuje základní stav – otroctví. To, co bylo všem dobře známo, co si posluchač či čtenář dovedl živě představit. První obraz je smrt. Pro hřích jsme mrtvi. Je to jako když pánovi umře otrok. Co s ním? Už nic, je po otrokovi a po jeho otroctví, bývalý majitel, totiž hřích, už tedy nemůže naše smrtelné tělo ovládat.

Jenomže dokud jsme v tomto smrtelném těle, můžeme si říkat, jak chceme, že něco je pryč, že je pro nás někdo mrtev a do smrti ho nechceme vidět, že už nikdy..., pořád je tu však možnost, že to přece jenom není definitivní, pořád je tu nejistota. Ještě to není vyřízeno, ještě bude třeba se tím zabývat.

A Pavel k tomu použije druhý obraz – změna pána, změna otrokáře. Žijeme pořád stejný život, ale přece je jiný – už nejsme otroky hříchu, ale otroky spravedlnosti. Je to, pravda, zvláštní otroctví, protože jsme k němu byli vysvobozeni. Už nejsme pod zákonem – nejsme určováni zákazy a příkazy, právním rámcem, co musíme a co nesmíme. To je život na jednu stranu spoutaný, sešněrovaný, se stálým pocitem – tohle nesmím, tamto musím, jinak bude zle. Ale na druhou stranu je to život se sníženou odpovědností – hlídat si, abych neporušil zákon. A když ho neporuším, je všechno v pořádku. Náš

veřejný život se ovšem stará dost intenzivně, abychom viděli, že to je nesmysl. Zákon nebyl porušen, ale lumpárna to byla. Otroctví hříchu.

Ale to už je teď jedno, otroctví zákona pro křesťany skončilo. Pán této organizace, totiž hřích, už není naším pánem, a místo zákona pro nás platí milost. Takže už neplatí zákony a můžeme dělat všechno to, co jsme nesměli? Zdá se, že to někteří křesťané takto chápali. A někteří to tak chápou dodnes. Ne, že by porušovali veškerá pravidla a normy (i když i takoví se občas najdou), naopak, trvají na zákoně. Trvají na tom, že Nový zákon je pořád zákon, že být křesťanem je askeze a sebezapření, že křesťan nesmí řadu věcí, které by vlastně rád zkusil. Přinejmenším ho to láká, ale nesmí, protože to je zakázáno. Ostatně i apoštol tady praví: buďte jste otroky hříchu, nebo poslušnosti (v. 16). Poslušnost přece předpokládá pravidla, normy, něco, co je třeba dodržovat.

Inu, předpokládá. Ať se mi to moc nelíbí, ať mi vždycky šli na nervy ti broučci, co poslušně zmrznou, poslušnost k apoštolově zvěsti patří. Jako opak neposlušnosti, opak odvrácení od Boha. Proto také ekumenický překlad dodá posloucháte Boha, aby bylo jasno, co za poslušnost to má být.

Ale je-li život křesťana vysvobozený život, vládne-li mu milost, nemůže jít o nějakou slepou poslušnost, o rozkazy a jejich plnění. Byli jste otroky hříchu, ale pak jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. Změna pána není bezděčná, je věcí volby, aspoň do té míry, že se člověk musí rozhodnout, jestli přijme to, co mu je nabídnuto. Nabídka zní život z milosti, nepodmíněný nějakými výkony v oblasti dodržování zákona. Ze služby hříchu se člověk dostane tak, že se ze srdce přikloní k evangeliu. Ze srdce, praví apoštol, tedy celou bytostí, snad dnešní jadrnou češtinou řečeno – existenciálně. Nejen intelektuálně – i když intelekt v tom roli hraje, ne emocionálně, i když emoce nejsou vyloučeny. Bytostně se rozhodnout – „Ano, to, co mi zvěstuje evangelium, chci!“ – znamená v apoštolově řeči stát se otroky spravedlnosti. Stát se jimi po zralé úvaze, s tím, že náš nový Pán o nás stojí tak, že se kvůli nám nechal popravít. Jeho spravedlnost spočívá především v lásce a odpuštění a přijmout službu u něj znamená žít z lásky a odpuštění, což je základní rys Boží spravedlnosti.

Kde jsme to nechali ten hřích? Hřích by bylo myslet si, že vymyslíme něco lepšího, že si sami poradíme a uděláme si život lepší, že přece víme, co chceme a co je pro nás dobré a taky si to prosadíme.

Ale jestli jsme poznali evangelium, hřích už nad námi nemůže panovat. Ne, že bychom nemohli udělat nic špatného, to opakovaně děláme. Ale naším Pánem už je ten, který vyvádí ze smrti do života. Poslouchat, co nám říká, a řídit se tím, je to nejlepší, co se dá v životě dělat. Apoštol to nazývá službou spravedlnosti – to je silné slovo. Ale když Pán Bůh dopustí – proč ne? Amen.

2. píseň – 477,1-2

Přímluvná modlitba - Otče náš

Pane Bože,

hřích panuje v tolika věcech kolem nás, že si na to zvykáme, že s tím počítáme, že jsme v pokušení se tomu přizpůsobit. A zapomenout, že to tak být nemusí a nemá, rozhodně ne při těch a mezi těmi, kdo se setkali s evangeliem a přijali jeho zvěst.

Prosíme tě, pomáhej nám, abychom neztráceli naději a důvěru ve tvou spravedlnost a nepřestávali jí sloužit.

Prosíme za tvou církev na všech místech tohoto světa – aby zřetelněji sloužila spravedlnosti.

Prosíme za ty, kdo ve své bídě, bolesti a zoufalství vidí jen nespravedlnost, která je drtí. Ať se k nim tvá spravedlnost přiblíží.

Prosíme za ty, kdo páchají bezpráví a zlo v domnění, že jim to neublíží, aby poznali, že neničí jen druhé, ale i sebe.

Prosíme za ty, kdo panování hříchu poznávají, ale nevidí cestu z něj. Dej jim uvidět a poznat, že taková cesta existuje.

Prosíme za ty, kdo naivně věří, že jejich smrtelná těla už jsou bez hříchu. Chraň je před zoufalstvím, až poznají svůj omyl.

A prosíme za všechny, kdo stojí ve službě spravedlnosti nejrůznějšími způsoby a na nejrůznějších místech. Posiluj je, dávej jim odvahu i moudrost a posílej jim spolupracovníky.

Otče náš, který jsi v nebesích,
posvěť se jméno tvé,
přijď království tvé,
buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes
a odpusť nám naše viny
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky.
Amen.

Požehnání

A pokoj vám i láska a víra od Boha Otce i Pána Ježíše Krista. Amen.

3. píseň – Svítá 184